

ARÉN, LAVINIA

**Föreningen Vänner till Zenanamissionen
1893-1900.**

Stockholm
1900

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

AREN L-

STOCKHOLM.

F. Col.
Sällsk.
Mission.
(1893)

Föreningen

Vänner till

Zenanimissionen

1893—1900.

Stockholm,
Tryckt i Central-Tryckeriet 1900.

Kungl. biblioteket

0 0000 000105820

FÖRENINGEN
VÄNNER TILL ZENANAMMISSIONEN

1893—1900.

STOCKHOLM,
TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET 1900.

FÖRENINGEN

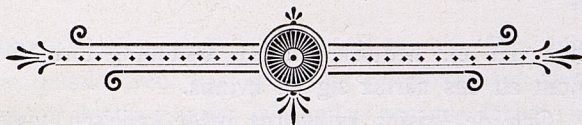
ÅRSTÄMME 1895-1896

1895-1896

ÅRSTÄMME 1895-1896

Vid början af det århundrade, som nu lyktat, hördes ännu aldrig namnet *zenanamission*. Den kristna kvinnan i Europa kände ej den djupa nöd, som rådde och ännu råder bland de många millionerna af hennes indiska systrar. Hon njöt själf frukterna af evangelii välsignelse utan medvetande om förpliktelsen att låta frälsningens ord komma till den mörka hednavärlden.

Men underbart tände Herren missionskärlekens eld. Ropet: »Kom öfver och hjälp oss!» har ljudit allt starkare och starkare till den evangeliska kristenhetens kvinnor från de manliga missionsarbetarne där ute i det fjärran Indien. Mer och mer hade dessa senare insett, att utan kvinnans hjälp skulle de aldrig kunna kristna detta land, hvars kvinnovärld, nedsjunken i den djupaste okunnighet och förslafvad i anden genom månghundraårigt yttre förtryck, ifrigt fasthänge vid sin afgudadyrkan och bjöd det segaste motstånd mot kristendom och civilisation. Det var kvinnan, som måste fostra kvinnan, det förstod man. Missionären

kunde det ej, hednisk sed och åskådning förbjöd ju honom att ens närma sig en kvinna.

Och de kristna kvinnorna lydde kallelsen, visserligen ej i stora skaror, men en efter annan kommo de för att gifva sitt lif i kärlekens tjänst. Vi minnas namnen på åtminstone några af dessa banbryterskor för kvinnomissionen under förra delen af det gångna århundradet, Mrs Marshman, Miss Cooke, Miss Mary Bird m. fl. År 1834 bildades i England det första sällskapet för kvinnlig uppfostran i Österlandet (*Society for promoting Female Education in the East*), och 1835 se vi den första zenanamissionär, som utsändts af något sällskap, begynna sitt arbete i ett hinduhem i Calcutta. Sedan dess hafva många sådana sällskap bildats i olika land. Främst står naturligtvis England med sina båda stora zenanamissionssällskap *Church of England Zenana Missionary Society* samt *Zenana Bible and Medical Mission*.

Det *mål*, för hvilket zenanamissionen arbetar, är ingenting mindre än att *kristna, civilisera* och *höja* den indiska kvinnan genom evangelium och genom den frigörelse, som däraf härflyter. Det är ett vidtomfattande verksamhetsfält, som därvid öppnar sig för den kvinnliga missionären. Det gäller icke blott det egentliga zenanaarbetet med besöken i de afstängda kvinno-*boningarna* (zenanorna) för att skänka de olyckliga varelser, som där hafva sin hela värld, några högre begrepp, lära dem frälsningens väg och på samma gång meddela dem undervisning i några allmänna kunskaps-

ämnen: läsning, skrifning, sömnad m. m. Den kvinnliga missionären har äfven att uppsöka lågkasternas kvinnor, hvilka icke äro instängda i zenanor, för att vinna äfven dem för kristendomen. Hon har att i barnhem och skolor fostra fram en ny kvinnovärld med kristen åskådning och kristna seder. Hon har att, i seminarier eller på enskild väg, utbilda de infödda kvinnorna till bibelkvinnor, lärarinnor m. m. Hon har att taga vård om alla dessa millioner änkor — barnänkor och äldre — som i Indien under en grym fördoms förbannelse stå utanför allt skydd och ofta hamna i afgudatemplens vederstyggliga, osedliga tjänst. Och den kvinnliga missionsläkaren och sjuksköterskan, ja de möta en oöfverskådlig skara lidande systrar, som icke få och icke vilja söka bot hos en manlig läkare. »En kvinnlig läkaremission midt i hvarje folkrik trakt är ett af Indiens allra mest skriande behof», skriver Fru Weitbrecht, en af de mest erfarna arbeterskorna på zenanamissionens område.

Det är ett *löftesrikt förstllingsarbete*, som den kristna kvinnan redan fått utföra i Indien. Och dock säger oss ännu statistiken, att af detta lands omkring 145 millioner kvinnor kunna ännu icke en million läsa och skriva, och att ej mer än två millioner årligen kunna nås af läkarevård. Antalet kristna indiska kvinnor af evangelisk tro kan väl knappast beräknas högre än till en half million. *Skörden är mycken, men arbetarne äro få.* Till oss ljuder vår Frälsares allvarliga maningsord: »*Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd!*»

Har då den svenska kvinnan fått vara med i detta förstlingsarbete? Ja, men först mot slutet af århundradet trädde hon in i ledet. Det var *Evangeliska Fosterlandsstiftelsen*, som år 1887 utsände de första zenanamissionärerna till sitt missionsfält i Indiens Centralprovinser. Sedermera har äfven *Svenska Kyrkans Missionsstyrelse* upptagit zenanamission på sitt arbetsfält bland tamulerna i Sydindien.

Våra första svenska zenanamissionärer voro Frkn. Hanna Wennman och Lavinia Kristiansson. I den indiska staden Sagar hafva dessa båda troget samarbetat, tills de, den förra år 1897, den senare innevarande år, lämnat den direkta zenanamissionsverksamheten för att som missionärshustrur skapa kristna hem, där de få motaga och alltjämt kunna vara till stort gagn för de dem så kära indiska kvinnorna.

Våren 1892 höll Ev. Fosterlandsstiftelsens missionsdirektor, docenten Kolmodin, ett föredrag i Kristliga föreningen af Unga Kvinnor i Stockholm, hvarvid han framlade den indiska kvinnans nöd och behovet af zenanamission. Ordet föll som ett lifsfrö i ett ungt hjärta, och några dagar därefter yttrades till en väninna de orden: »Vi *måste* göra någonting för zenanamissionen.» Följande höst begynte dessa båda att föra tanken vidare, och nästan omärkligt blef grunden lagd till den zenanaförening, som under namnet »*Föreningen Vänner till Zenanamissionen*» nu i sju år sökt tjäna den indiska kvinnan.

I början af år 1893 samlades den nybildade för-

eningens medlemmar för första gången, under ledning af docenten Kolmodin. Vår tanke och vårt hopp sträckte sig då ej längre än till att kunna underhålla en infödd bibelkvinna. Men vår ledare satte från början målet högre för oss, i det han sade: »Hvad tänken I på, som blott viljen underhålla *en* infödd missionär? I skolen hafva två, tre, fyra, fem — ja, helst skulle en ur er egen krets gå ut som eder representant!» Tanken var utsädd, och då vi kort efteråt fingo höra, att Frk. Stina Sahlin från Uppsala önskade att gå ut som missionär, men ännu ej fått klarhet öfver hvilken mission hon skulle tillhöra, vände vi oss till henne med förfrågan, om hon ville bli vår representant. Detta mötte henne som en kallelse från Gud, och hennes svar blef jakande. I början af oktober samma år voro vi samlade till en enkel högtidsfest, då vi med glädje och tacksamhet till Gud fingo gifva en afskedsvälsignelse åt vår första zenanamissionär, bestämd att få sitt arbetsfält bland kvinnorna i Chindwara.

Sedermera har föreningen samlats en gång i mars och en gång i oktober hvarje år, någon gång äfven i maj. Föredrag, afsedda att lifva missionskärleken och gifva ökad missionskunskap, hafva då hållits dels af missionsdirektorn, dels af hemmavarande missionärer, både manliga och kvinnliga.

Då Fröken Sahlin sändes ut, ägde vår förening ännu ej tillräckligt stor årsinkomst för att betäcka hennes lön. Men Ev. Fosterlandsstiftelsen, i hvars tjänst våra missionärer stå, hade lofvat att fylla bristen, och dessutom

lämnade äfven K. F. U. K. i början, tills de i Frk. Lydia Sylvan fingo sin egen missionär, bidrag till Frk. Sahlins underhåll.

Sättet för insamlande af våra missionsmedel har varit mycket enkelt. De af våra medlemmar, som känna sig manade att mera aktivt verka för saken, anmäla sig hos kassaförvaltaren* för att erhålla insamlingslistor och söka sedan att vinna nya medlemmar, som förbinda sig att till listägaren lämna sina årliga bidrag, för hvilka den senare redovisar inför kassaförvaltaren. Årsafgiften är alldeles frivillig. Ingen får i känsla af att blott kunna lämna en ringa gåfva afhålla sig från att inträda i föreningen. Hvad vi först och främst behöfva är icke penningar utan bedjande hjärtan, som vilja bära vår sak inför Guds nådetron.

Till hvilka vänder sig då föreningen för vinnande af medlemmar? Jo, till alla, som hafva hjärta för den indiska kvinnans nöd. Men vi kunna dock säga, att vi äfven haft ett särskildt mål, nämligen att söka nå den bildade kvinnan, emedan hon ofta står mycket utanför missionsintresset och midt i sin bildning visat sig vara förunderligt okunnig, när det gäller missionsaken. Hon, som i så rikt mått och på så många sätt får njuta af Kristi evangeliums och den kristna civilisationens välsignelser, borde väl vara pliktig och af tacksamhet känna sig drifven att arbeta för sina olyckliga hedniska medsystrar.

Fröken Elisabet Lindberg, adr: Jakobsbergsg. 45, Stockholm.

Denna plikt hade Frk. Sahlin förstått, och det var med en djup och innerlig önskan att få tjäna, som hon begynte sin verksamhet. Hennes bref hem, af hvilka många stått intagna i missionstidningen, gifva en liflig bild af hennes arbete och de förhållanden, hvori hon rörde sig. Här blott några utdrag.

Hösten 1895 skrifver hon: »En infödd zenana-
arbeterska finnes här, nämligen kataketen Lemuel
Alexanders hustru, Mariam. Hon har blifvit uppfostrad
i ett missionsbarnhem, och redan i sin barndom lämnade
hon sig åt Herren. — — Här är mer än till-
räckligt arbete för två europeiska zenanamissionärer.
De kalla oss till många flere hus, än vi kunna besöka.
Med mitt arbete har jag det nu ställt så, att jag går
ut regelbundet tre gånger i veckan. De öfriga tre
dagarna gå Mariam och jag tillsammans, när hennes hälsa
tillåter det och det icke är någon afgudafest, som hin-
drar oss. — — Bland de zenanor jag besöker, är det en-
dast två, i hvilka ingen kristendomsundervisning blifvit
meddelad. Att det måste vara svårare att börja helt
och hållet från början ligger i öppen dag. Det tar
naturligtvis tid, innan dessa, som ingenting veta om Gud,
komma ifrån att skratta och håna och blifva så stilla, att
de höra på. I den ena af dessa zenanor hörde jag
dem en dag hviska till hvarandra: »Hon blir inte
ond.» Allt sedan dess bruka de påminna hvarandra
att icke skratta för mycket. De höra nu ganska stilla
på, men de förefalla mycket hårda. Herren kan dock
böja de hårdaste hjärtan. — På alla mina andra hus

har det ordet: »Andra hafva arbetat, och I hafven ingått i deras arbete,» sin tillämpning. En och annan kvinna har som barn gått i den skotska missionskola, som fanns här förr. Det är förhållandet med Gunnu, den enda af mina elever ute i staden, om hvilken jag vågar tro, att hon verkligen gifvit sitt hjärta åt Jesus. — Någon gång flytta familjer hit från annan ort, där de fått undervisning af missionärer. Till en sådan familj har jag nyligen börjat gå en gång i veckan. De äro så älskliga människor och vilja gärna höra, men jag tror icke, att de ännu ens lämnat afgudarna helt. — Åtskilliga zenanor ha besökts af våra missionsfruar, och Mariam har nu under flera år arbetat här. Så vidt jag kan bedöma, passar hon utmärkt väl för detta arbete. Det är nyttigt för mig att följa med henne och lära. Hennes sätt mot kvinnorna är vänligt och gladt, och hon tyckes i hög grad ha vunnit deras tillgifvenhet och förtroende. Det är hennes lust att få vittna för dem om Jesus. Med glädje ser och hör jag, hur innerligt hon deltagar i deras fröjder och sorger.»

I början af samma år skrifver Frk. Sahlin med anledning af att hustrun till en af tjänarne vid missionsstationen hade begärt dopet: »Nog få vi här genom upprepade bittra erfarenheter lära oss att fröjdas med bäfvan; men skall väl därför vårt lof tystna? Icke bruka vi af fruktan för frostens dröja ända till sommaren med att fröjda oss öfver det spirande lifvet om våren. Skulle vi icke då glädja oss åt hvarje litet vårtecken i andligt afseende? Må blott Herren få helga

denna vår glädje! Vål böra dock svårigheterna få tränga oss ännu närmare vår Gud i ifrigt bönerop om mera tro, mera kärlek och vishet från ofvan. — Det är stort att få stå bredvid och se, när Herren genom sin Ande öppnar en människas hjärta för nåden. Må han nu gifva Mula nåd att stå fast! — — Sista eftermiddagen, innan Lindroths reste härifrån, voro de kristna samlade här till en högtidsstund, som säkert ingen af oss lätt glömmer. Det var på samma gång en afskedsstund och en vår lilla församlings högtid, en hednings dop. Pastor Lindroth hade nämligen då glädjen att döpa Mula. — Det var första gången jag sett ett hedningdop, och jag kände det som en af de högtidligaste stunder jag upplefvat. Det var ett af dessa ögonblick, då tiden liksom träder tillbaka, så att evigheten kommer oss så nära. Djupt kände jag de kraf Herren ställer på oss att vårda oss om dessa unga kristna. Detta kraf är dock, emedan det är Herrens, på samma gång en stor nåd, ty då vill han ju själf först gifva oss allt hvad vi behöfva för att kunna fylla det. Må Herrens frid och nåd hvilat öfver vår kära nya syster och hon blifva bevarad såsom hans för tid och evighet!»

»I torsdags, då jag samlat de kristna kvinnorna, för att också vi skulle få vara med om den allmänna böneveckans särskilda missionsbön», skrifver hon i januari 1896, »hörde Herren på ett ögonblickligt och uppmuntrande sätt vårt hjärterop, att han med sin Ande ville draga hedningarna omkring oss till sig och frälsa dem. När vi skulle skiljas, kom nämligen chaprasin

(vaktmästarinnan) till mig så strålande glad med en kvinna och hennes dotter, en 12 års flicka, och sade, att de ville blifva kristna. Hennes glädje var så mycket större, som de voro från hennes stad, och hon kände igen dem. Flickan går nu i skolan, och de komma båda hit för vidare undervisning.»

Till sist en af hennes hälsningar till den förening, som sändt henne ut: »Guds välsignelse hvile öfver eder, då I åter samlens, och vare vår Herre Jesus i sin lidande kärlek och sin uppståndelsehärlighet mäktigt förnimbar bland eder genom Anden, som uppenbarar honom! Ett varmt, djupt känt tack till eder alla för all hjälp, i det fördolda icke minst! Mottagen äfven från de kristna kvinnorna här en ofta uttryckt innerlig hälsning. Vi bedja ofta för eder. Den kärlek de få mottaga från vänner i det fjärran landet på andra sidan hafvet, som de aldrig sett, är dem till mycken uppmuntran.»

Det missionssäde, som äfven här hemma utsåddes, syntes icke vara utan frukt. Snart började en af medlemmarna i vår förening, Frk. Anna Lundberg, som i Stockholm ägnade sig åt musikundervisning, på allvar tala om en inre kallelse att gå ut som missionär. I sina bref hade Frk. Sahlin flere gånger uttalat som ett önskemål att få en vän och kamrat att samarbeta med. Nu tycktes hennes önskan blifva verklighet. Hösten 1896 voro vi åter samlade och denna gång för att sända ut vår nya zenanamissionär. Vårt hopp blef nu att kunna få medel att underhålla äfven henne. »Om

hvar och en skaffar en ny medlem eller fördubblar sin årsafgift, så är målet vunnet», lydde det framställda förslaget, och det syntes ej omöjligt att förverkliga.

Med glädje och nya förväntningar sågo vi framtiden an. Men Han, som leder förhållandena efter sitt råd, korsade nu våra plåner. Redan på våren 1897 fingo vi underrättelse, att fröken Lundberg skulle ingå äktenskap med missionär Ruthqvist, och sommaren var ej förbi, då den sorgeposten nådde oss, att fröken Sahlin måste, nedbruten till hälsan, återvända till hemlandet. I början af året hade vi hoppats att äga två zenanamissionärer därute, och nu hade vi — ingen. Herren talade allvarsamt till oss. Ett af de ord, som vi kände, att han ville säga oss, var detta, att vi ej vidgat våra hjärtan till allmän missionskärlek, ej tänkt på att träda i förbindelse med de öfriga zenanamissionärerna och på något sätt taga oss an äfven dem.

Just samtidigt hade en af medlemmarna i vår styrelse kommit i nära beröring med fröken Lavinia Kristiansson, som då var hemma i Sverige för att hvila. Genom hennes rika erfarenhet lärde vi att bättre förstå en zenanamissionärs ställning och förhållanden, och Gud visade oss snart, att han hade en ny uppgift att anförtro åt oss. Den nya tanken var, att vi skulle kunna få tjäna alla Fosterlandsstiftelsens zenanamissionärer genom att årligen lämna en summa till vistelse uppe i bergen för dem, som på sådant sätt behöfde stärka sina krafter. Fröken Kristiansson var den första, som vi fingo räcka vår hjälp, då hon efter sin återkomst

till Indien ännu var så klen, att hon måste lämna sitt arbete redan under den första hettiden. Några citat ur hennes bref visar oss klart, att gåfvan fick blifva till välsignelse.

23/3 1898. »Blott några ord i hast för att meddela, att jag nu är på väg till bergen för en tid. Herrrens finger har utpekat min väg för den närmaste tiden, och ni, zenanaföreningen, äro ett af redskapen i hans hand till hans viljas fullbordande. Ännu är jag liksom slagen med häpnad öfver hans styrelse och ledning och kan knappt fatta den. Blott ett vet jag: att han styr och att »godhet och barmhärthet» följa mig enligt hans löfte. — — — Alla syskonen i Betuldistriktet voro öfverens om att jag borde till bergen. Detta skulle dock varit svårt för mig, om icke just då edert bref om att ni bedt Docenten att få sända mig till bergen kommit, och Herren så utan något mitt åtgörande eller viljande afgör och utvisar vägen åt mig.» — Under hennes vistelse uppe i bergen kom denna hälsning: »Eder glada tjänande kärlek uppfyller mitt hjärta med fröjd och lofsång till alla goda gåfvors gifvare. Välsigne han eder efter sin rikedom, i härlighet enligt sitt löfte, och låte han eder få smaka sötman af det ordet: I hafven det gjort mig.» — Efteråt skrifver hon: »Att Gud i sin godhet gaf i edra hjärtan att skrifva och erbjuda mig att resa till bergen i fjol, kan jag icke tvifla på, då jag ser på hur allt aflopp. Det kom just i tid som svar på bön.» — År 1899 voro

Frk. Vivi Rinman i Chindwara och Frk. Hanna Samuelson i Sagar våra resenärer.

Så hade Herren, då han tog ifrån oss våra missionärer, gifvit oss något nytt att arbeta för och älska. Vi behöfde också väl detta nya intresse, ty från fröken Sahlins hemkomst i oktober 1897 till hösten 1898 hade vi ingen representant ute på missionsfältet. Vi fröjdade oss emellertid i hoppet att snart få en sådan. En bland vår förenings allra första medlemmar, fröken Hedda Bergengren, hade anmält sig att utgå, och hon var själfskrifven som vår. Så hade vi åter afskedsfest, hösten 1898. Fröken Bergengren och hennes vän fröken Ragnhild Pehrsson skulle då draga åstad, den förra att fylla Frk. Sahlins plats i Chindwara, den senare att inträda i tjänst i Nimpani efter den unga lofvande, men så hastigt borttryckta zenanamissionären fröken Evelina Ahlberg.

Men åter skulle vi få erfara, att våra tankar icke äro Herrens tankar och att våra vägar icke äro hans vägar. Äfven denna sista missionär blef tagen ifrån oss, ej från missionen, men från oss. Som missionär Lindroths hustru har hon nu sin verksamhet som moder för det stora barnhemmet i Chindwara.

Att dessa ständiga växlingar skulle kännas som en pröfning för oss, det är ju naturligt. »Nog kan jag förstå», skrifver fröken Kristiansson, »att eder zenanaförening måst känna det svårt att mista den ena af sina missionärer efter den andra och att flere på ett eller annat sätt tagits ifrån zenanaarbetet härute. Jag skulle

känt det på samma sätt, om behovet härute icke tedde sig så stort öfverallt. Hedda Bergengren behöfdes så väl på den plats, där hon nu är, för att stödja och hjälpa först och främst sin make och så den kära Vivi Rinman i allt hennes arbete för de många flickorna i barnhemmet. Tänk, omkring 125 flickor och med ganska liten hjälp och sedan lika många gossar, som tagits om hand af missionen för att fostras. I första hand behöfde detta behof tillgodoses, ty *dessa barn äro missionens framtidshopp*, om de få den fostran i andligt och lekamligt hänseende, som är af nöden.»

Att fröken Bergengren från början mäktigt drogs till dessa barn, framgår redan af hennes första bref till oss. Hon skrifver: »Då jag fått veta, att I skolen samlas till det ordinarie mötet för »Zenanamissionens vänner» i mars månad, så känner jag en innerlig önskan att få sända eder, älskade medarbeterskor, en hälsning. Först skulle jag då vilja uttala ett hjärtevarmt tack för all kärlek, som I bevisaden mig, då vi sista gången voro tillsammans. Herren själf återgäldar rikligen allt, som för hans skull gifves åt och göres för äfven hans minsta, så är hans eget löfte. — — — Under dessa gångna månader har min tid, helt naturligt, mest ägnats åt språkstudier, och Herren har äfven därvidlag tänkt på mig och gifvit mig en bra och för sitt arbete intresserad infödd lärare. Mycket tacksam känner jag mig öfver den tid till språkstudier, som på Johannelund förunnades mig — det var en god grund att bygga på, som där lades. En god öfning och hjälp

är samvaron med barnen, dessa kära barn, hvilkas blotta åsyn fröjdar och värmer hjärtat. Helt naturligt har det blifvit så, att den tid jag har öfver, då jag ej orkar läsa, tillbringar jag med Vivi hos barnen. När man har en skara på öfver 250 barn alldeles inpå sig, så är det ju ej underligt, om blicken riktas först på de behof, som där göra sig gällande. Längtan efter att alla dessa älskade barn, som Gud *själf* gifvit oss att vårda, må blifva hans egna och fostrade till att blifva Mästarens tjänare och tjänarinnor, kan icke annat än fylla ens hjärta och sinne. Ja, skörden är sannerligen stor — öfver allt behöfvas flere arbetare, om behofvet i någon ringa mån skall kunna fyllas.»

Så synes då Herren genom sina skickelser hafva velat lära oss, att vi ej skulle söka något vårt eget, något, hvarigenom vi skulle kunna framvisa prisvärda resultat, utan att vi skulle stå tjänande och vara redo att ödmjukt böja oss efter de förhållanden, som han täcktes gifva. Men för visso har han äfven något annat att säga oss: »Hafven I bedit nog? Hafven I varit brinnande i eder missionskärlek?» Om det ej finnes böneeld på våra hjärtans altare, icke kan då Gud ge framgång och välsignelse.

Åter lyfte vi upp våra ögon för att se efter en ny arbeterska. Till missionsinstitutet hade förra våren kommit en elev med en ganska ovanlig och intressant lifshistoria. Hennes namn var Gerda Olsson. Hon hade genom energi och begåfning själf brutit sig väg först till sjuksköterska här hemma i Sverige och sedan

fram till medicinska studier vid ett universitet i Amerika. Hon hade hunnit ganska långt, då hon hastigt nedlades i en svår sjukdom, hvarefter hon utan att få afsluta sina studier måste återvända till Sverige. Hennes önskan hade alltid varit att blifva missionsläkare, men en högre makt hade ändrat hennes väg, och nu hade hon anmält sig och var antagen att gå ut till Indien som zenanamissionär. Henne tänkte vi nu på. En önskan uppstod hos oss att, om Fosterlandsstiftelsens styrelse så tillät, få lämna bidrag till afslutande af hennes medicinska studier och så få en kvinnlig läkare till representant. Men döden kom och gjorde om intet alla våra planer, och vi måste åter böja oss under Herrens hand.

Under väntan på styrelsens beslut hade fröken Olsson skrivit till en af medlemmarna i vår förening: »Du vet mina tankar angående läkarekallet. Dock, Herren vet det bästa. — Jag har drömt, att jag var i Indien. Den första zenana jag kom till var full af sängliggande kvinnor. Mitt hjärta vreds af medlidande, jag älskade dem så mycket, men jag kunde ingenting göra, och jag brast ut i en gråt, som ingen kunde hejda. Dock, detta var ju endast en dröm. — Må vi alltid se på Jesus, då skall icke modet falla. Det är hans sak, han skall hjälpa. På honom hoppas vi, i hans namn gå vi till detta land, för hans skull våga vi allt, vårt lif, om så fordras, ty han har för oss gifvit sitt lif. Må Gud gifva större tro, mera frimodighet samt sin Andes kraft! — Kanske träffas vi i Stockholm, kanske träffas vi icke mera. Tack innerligen för den

systerliga kärlek och det stödjande intresse, som jag röner. Gud välsigne missionsvännerna!»

Då detta skrefs, bar den unga missionären redan sjukdomsfröet inom sig, och kort efter lades hon ned i tyfoidfeber. Den 26 oktober 1899 hemtade Herren henne hem.

Fosterlandsstiftelsens styrelse hade beslutit, att fröken Olsson skulle utgå sistlidne höst, dock med hopp för henne att få avsluta sina studier vid någon af de medicinska skolorna för kvinnor ute i Indien. För närvarande behöfdes hon i arbetet med den utbildning hon redan hade. Det var således nu ett tomrum i de kvinnliga missionärernas led, som med ens måste fyllas. Lyckligtvis fanns det en, som, stilla och anspråkslös men orubbligt fast, var redo att gå strax i stället för nästa höst, som annars var ämnadt. Söndagen den 5 sistlidne november fick den nyvalda zenanamissionären, fröken Anna Andersson, sin invigning i det lilla stämningfulla, vackert prydda kapellet vid Johannelund *), med invigningstexten hemtad ur Marie lofsång: »Min själ prisar Herren, och min ande fröjdar sig öfver Gud, min frälsare, ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet.»

Fröken Andersson står för närvarande som vår missionär. Hon är född i Umeå den 17 februari 1878 och har genomgått elementarskolan för flickor därstädes samt fackskolan för huslig ekonomi i Uppsala. Till en af våra styrelsemedlemmar skref hon nyligen:

*) Att invigningen skedde därstädes var ett undantagsfall. Det är sed, att missionärerna vigas i Blasieholmskyrkan vid Fosterlandsstiftelsens årsfest, som äger rum i juni månad.

»Hela resan var en tid af vederkvickelse från Herrens ansikte. När jag sedan kom hit till Chindwara — o, hvad jag kände mig glad och tacksam mot Gud och människor! Det arbete, som jag längtat efter och under många år bedt Gud gifva mig, om det vore hans vilja, inför det stod jag nu. Kunde jag annat än tacka och lofva Herren för hans nåd mot mig, i sanning den ovärdigaste bland de ovärdiga. Kände dock, att detta var ett arbete, som ingalunda var lätt, utan tvärtom kräfvande och allvarligt, och helt naturligt fördes jag att under bön om Herrens välsignelse lämna allt i hans hand.

Huru längtar jag ej nu att kunna taga verklig del i arbetet och något litet lätta bördan för de andra syskonen. I det stycket gäller det nu att vara stilla och troget fullgöra de förberedande arbetena, med språket i synnerhet, under bön och förtröstan på Herrens hjälp. Den, som förtröstar på Herren, skall icke komma på skam, heter det ju, och det är sant. — Det är svårt att se dem, som redan mer eller mindre brutits af klimatet, sträfva och arbeta dag efter dag och själf, ehuru med friska krafter, dock vara oduglig till arbetet. Alldeles utan arbete, utom språkstudierna, är jag dock ej. På morgnarna hjälper jag Vivi Rinman att se efter flickornas sömnad, och tre aftnar i veckan hjälper jag Hedda Lindroth med hennes syklass — 10 af de största flickorna. Hoppas att snart kunna öfvertaga dessa timmar äfvensom att lämna ut från barnhemmets »godam» till barnens måltider. Detta är ej något ansträngande

arbete, men tar ganska lång tid, ungefär $\frac{3}{4}$ timme hvar afton.»

Här få vi ju en liten begynnande inblick i hennes verksamhet. Må vi nu troget följa henne med våra förböner, att välsignelse skall kunna strömma till henne i det kommande arbetet därute bland kvinnorna i Chindwara.

Under de båda sista åren hafva våra penningmedel betydligt vuxit. Orsaken därtill är ej så mycket att söka i ökad medlemantal som fast mera i en ny insamlingsmetod. Då fröken Sahlin började återvinna sin hälsa, var det hennes längtan att på något sätt åter få tjäna missionsaken, och hon begynte då bland annat att utlämna insamlingskort för zenanamissionen. Dessa senare hafva hittills inbragt icke mindre än 1,868 kr. 85 öre.*)

Dessa penningar hafva gjort det lätt för oss att erbjuda de uttröttade zenanamissionärerna tillfälle till bergresor. I år har emellertid ingen uttryckt någon önskan att få hvila. Fröken Ragnhild Pehrsson i Nimpani, som vi i första rummet tänkt på, skrifver till oss: »Hur kärt att få mottaga dessa bevis på att ni ännu följa mig med tankar och bön. Tack för eder vänliga inbjudan att bekosta bergresa för mig! Herren vare lof, jag är dock så frisk, att jag ej behöfver någon sådan hvilotid. Gärna vill jag ock, om Herren täckes använda mig, vara till någon hjälp under de svåra

*) Dessa insamlingskort fås hos föreningens kassaförvaltare.

tiderna, som stunda härute. Allt hvad jag behöfver är någon tids hvila i arbetet, och det får jag nu i Chindwara, om Gud vill. En hälsning och ett innerligt tack till eder zenanaförening. Bedjen, att Herren vår Gud må väcka en ny hunger i landet, ej en hunger efter bröd och ej törst efter vatten, utan efter att höra Herrens ord.»

Då ingen synes vilja lämna sin post i den svåra nöd, som nu hemsöker Indien, hafva vi känt som en kärleksplikt att låta de medel, hvilka ställts till zenamissionärernas förfogande för bergresor, i stället få komma de hungrande skarorna därute till godo. Vi äro vissa, att ingen användning af de insamlade medlen skulle mer kunna glädja våra kära zenamissionärer.

De ökade inkomsterna hafva äfven satt oss i tillfälle att genom en mindre penninggåfva visa vår glädje öfver det nyvaknade missionsintresset bland de kvinnliga studenterna i Uppsala. Vår gåfva lämnades som bidrag till resefond för de tvänne kvinnliga studenter, som vid studentmissionskonferensen i London den 2—6 januari innevarande år representerade Sverige. Vi hoppas, att föreningen skall få en mycket direkt vinst däraf, alldenstund en af de unga resenärerna, fil. kand. Maj Lagerheim, lofvat att vid vårt marsmöte meddela sina intryck från konferensen.

Vår önskan är att, när tillfälle så bjudes, få träda i förbindelse med dem, som känna varmt för missionens sak, liksom dessa unga nu göra. Vi äro tacksamma att hafva fått äga i vår krets sådana, som sedan på

annat håll än inom vår mission tjäna missionens Herre, t. ex. Frkn Ebba Burén, Emilia Ulff och Jane af Sandeberg, hvilka alla gått till Kina, samt Frk. Nilsalie Luck, som för närvarande utbildas vid Mildmay Training Home i London för att sedan gå som zenanamissionär till Indien i något engelskt missionsällskaps tjänst.

En stor uppmuntran äro de bref, som den ena och andra zenanamissionären vänligt sänder oss. Vanligen hafva vi några sådana att uppläsa vid våra möten. Följande utdrag ur ett dylikt bref till oss, skrifvet af fröken Kristiansson i mars förra året, låter oss blicka in i hur en zenanamissionär arbetar.

»I tisdags var jag icke bra, men jag hade förut bestämt med Lizzie, min bibelkvinna, och hennes man, att vi skulle fara ut till en by på morgonen, hvarför jag var uppe något efter kl. 4 för att vara redo i tid. Färden var förtjusande. Den sköna, svala morgonluften inverkade välgörande, och naturen syntes så skön. Mangoträden i sin nya skrud, som skiftar i rött och grönt, togo sig så vackert ut bland de andra träden, och fåglarna läto här och där höra sitt kvitter. På ett ställe korsade icke mindre än tolf påfåglar vår väg. Framkomna till byn Bartuma, gingo vi till öfvermannens hus. Han var utgången, men hans sonhustru mottog oss så vänligt, och folket i byn samlades till ett antal af omkring 100, män, kvinnor och barn, som så stilla och uppmärksamt lyssnade till frälsningsbudskapet. Hufvudmannen för byn fick dock på något sätt höra om vår ankomst och kom hem under tiden. Med största

tacksamhet mottog den gamle ett evangelium samt en ströskrift, innehållande samma budskap, och vi återvände glada, under bön om att det ord, som utsåts, icke måtte återvända fåfängt.

Onsdagen var jag i flickskolan. Sara, hustrun till en af våra kristna skollärare, är lärarinna där. Hon undervisar med intresse och skicklighet. Det är egentligen kristendomsundervisningen jag öfvervakar där, men de behöfva uppmuntran på alla områden. Föräldrarna ha intet intresse för att sända sina flickor att lära någonting, utan de hålla dem hållre hemma, och följaktligen är det mycket svårt att få dem att komma. En del af de största fira i dagarna bröllop eller förlofning, och sedan är det nästan helt och hållet slut med deras undervisning. Det är dock så kärt att få bibringa dessa stackars små barn någon kunskap om deras Frälsare och att få höra hans namn från deras läppar. Vid tanken på att de enda tillfällen, som gifvas dem därtill, är i skolan, så vilja vi göra allt hvad vi kunna för att hinna lära dem så mycket som möjligt.

Torsdagarna gå vi till den närmast belägna stadsdelen, Gopal Ganj. Ännu ha icke alla kommit sig i ordning med att taga emot oss på morgnarna, och därför kunna vi ej träffa så många. I ett hus sutto de unga kvinnorna och försökte sätta en lapp på en tröja, men då de aldrig gjort detta förut, gick det ej. Jag kunde ej sitta så länge hos dem och sydde därför på lappen, under det jag talade och berättade för dem. De blefvo mycket belättna, då jag lofvade att lära dem

sy, när jag kommer en annan gång. Numera behöfva vi icke undervisa kvinnorna i andra saker för att få dem att höra Guds ord, utan de höra ändå; men då någon gärna vill lära sig något, så undervisa vi dem gärna.

I dag ha vi varit till en annan by, där vi ock blefvo så väl emottagna. Männen samlades omkring kateketen, och Lizzie och jag voro inne i det största huset i byn med kvinnorna. Bland dem voro några, som sitta i zenana. De syntes så blyga, där de sutto vid våra fötter med slöjorna djupt neddragna. De lyssnade alla med vördnad till hvad som talades ur Guds ord, och ett par af de äldre försökte äfven sjunga med en af våra sånger. Då vi slutat, sade en af dem: »O, hvilken visdom de förkunna oss! Det är ju alldeles, som de säga. Våra gudar kunna intet göra för oss, och det är fåfängt att tillbedja dem. Endast den store Guden där uppe, om hvilken de talat, förmår hjälpa oss.» Så sjöng hon med oss sången: Jeshu Masih mero prana bachaya (Jesus Kristus min själs frälsare).»

»Jag var en dag i ett muselmanskt hus», skrifver samma missionär i ett annat bref, »och där var det tre så trefliga kvinnor, som lyssnade så snällt, att det var en stor glädje att få tala till dem. Dessa komma ej ut, hvarför jag tänker besöka deras hus. Den ena af dem var så rörd, då hon hörde om Jesu kärlek samt om Maria, som satt vid Jesu fötter, att hon kämpade med tårarna hela tiden. Stackars kära kvinnor, de sitta där så ensamma. Två af dem äro änkor.»

Säden synes hvitna till skörd — men hvar äro

arbetarne? »Många behöfde vi få», heter det i ett af de sista brefven där utifrån: »Måtte Herren i nåd sända nya, friska krafter! Gifve han eder förening någon passande att sända för detta arbete för sin barmhärtighets skull!»

Ja, hvem vill gå? Du, som läser detta, säg, vill *du* gå? Du har som medlem i vår förening kanske länge gifvit ditt årsbidrag, men har du någon gång tänkt på att gifva — dig själf? Ej alla blifva kallade till missionens heliga gärning; men visst är, att om vi verkligen ville offra oss, så skulle många flere än nu sker få i sitt inre förnimma Herrens kallelse. Har du frågat din Gud, om han vill hafva dig på missionsfältet? Och har du i ditt samvete fått svar, att han bestämt dig till att tjäna honom här hemma och ej därute? Om icke, så pröfva dig! Herren välsignar en ärlig pröfning, och han ger svar.

Låte han sin välsignelse hvila äfven öfver vår ringa missionsgärning, och må han om hvar och en af oss kunna säga en gång: »Hvad hon kunde, det gjorde hon.»

Stockholm i mars 1900.

* * *

Samma dag som det ofvan skrifna lämnats till tryckning, ankom från Fru Lavinia Arén, f. Kristiansson, ett bref, hvarur vi här bifoga följande utdrag. Må dess allvarliga maning få tränga djupt!

Chindwara den 14 februari 1900.

Till Zenanamissionsföreningen i
Stockholm.

Älskade vänner!

För någon tid sedan uppmanades jag af en ur eder krets att sända något meddelande härifrån till edert möte. Vår missionsårskonferens pågår nu i Chindwara; därför äro de flesta af våra missionssyskon härute nu samlade här. Ett skönt tillfälle ha vi således till syskongemenskap samt till utbytt af tankar om vårt arbete och till gemensam bön för detsamma.

Ännu ha icke många konferensfrågor behandlats, och därför kan icke mycket sägas om dem. En fråga angående anställande af flera kvinnliga arbetare har föranledt uttalanden från de flesta brödernas sida om nödvändigheten af zenanamissionärer på alla våra stationer, ej minst för vården och fostran af våra kristna kvinnor. Just nu ha vi, missionssystrar, riktat en maning till Sveriges K. F. U. K. och K. M. A. att behjerta

behofven härutinnan. Detta bref vill gifva en liknande maning till eder, vänner. Herren manar ju själf: »Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd.» Just denna förbön beredde lärjungarna själfva för deras arbete. Må ock vi bedja så! Vi skola då blifva villiga och skickliga att gå Herrens ärenden.

Icke mindre än fem af våra missionsstationer sakna för närvarande zenanamissionärer. Dessa stationer äro Chindwara, Amarwara, Betul, Chicholi, Bordhai. Mycket mera arbete än hvad en ogift kvinnlig missionär förmår uträtta finnes på hvar och en af våra stationer, men det vore stort, om hvarje station finge åtminstone *en* sådan. Vid bybesöken komma många kvinnor för att höra, då vi zenanamissionärer komma för att tala Guds ord, men då bröderna gå ensamma, komma icke gärna några kvinnor, och vi veta ju dock, att kvinnorna icke mindre än männen behöfva höra Guds evangelium.

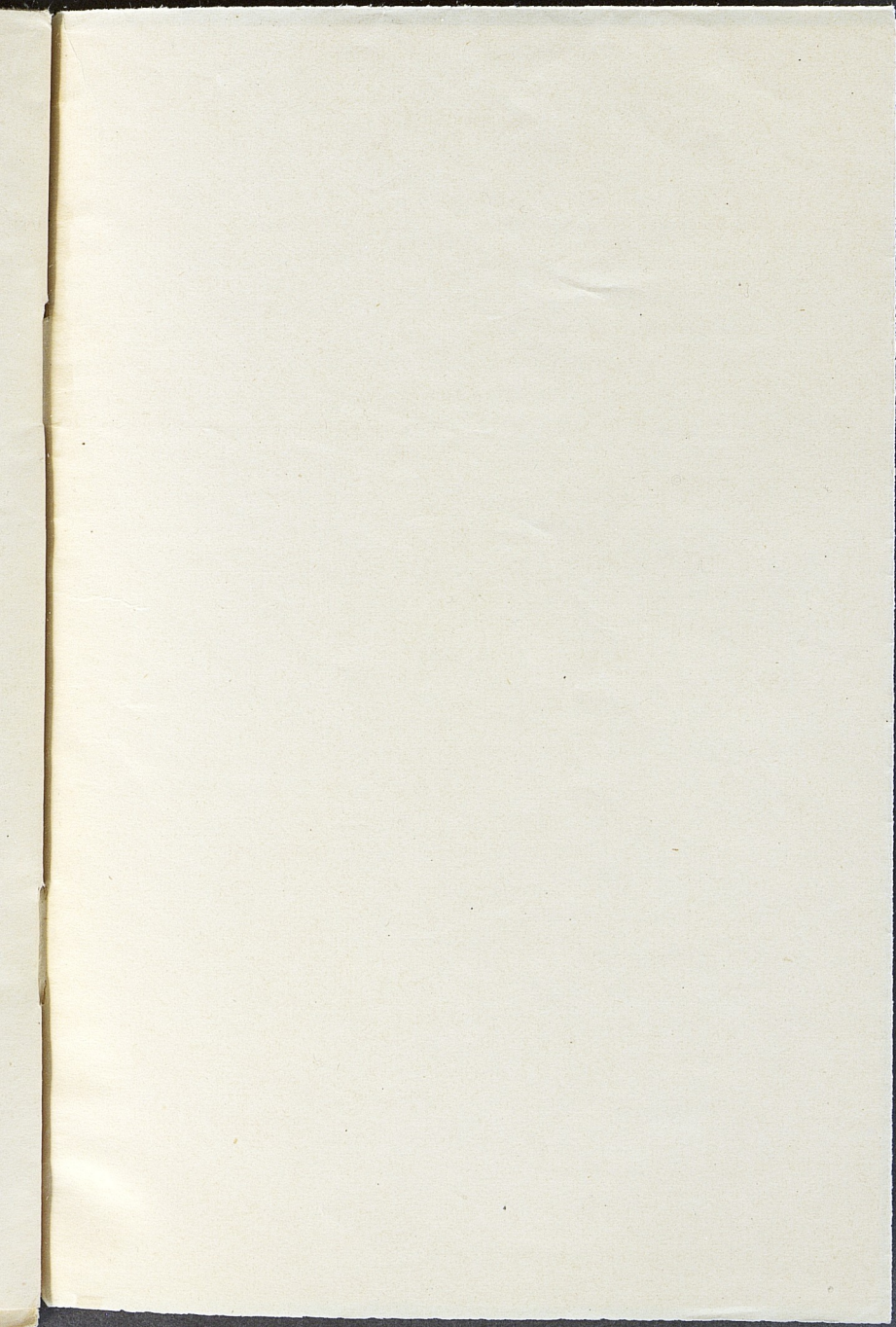
Under resan hit vistades min man och jag ett par veckor i Amarwara, där vi då hade tillfälle att se stora skaror af människor, som voro sysselsatta i de af regeringen i dessa trakter upptagna nödhjälpsarbetena. Kvinnor, såväl som män, voro sysselsatta med att knacka sten vid vägkanterna, och många hade sina små barn i skötet eller bredvid sig, under det de arbetade. Små små tillfälliga gräshyddor voro uppförda, där de om natten sökte skydd mot nattkyla eller blåst, men allt såg så ömkligt fattigt ut. De flesta syntes ej ha några kläder utom de trasor de buro på sig. Man kan icke se dem utan att på samma gång känna något af hvad

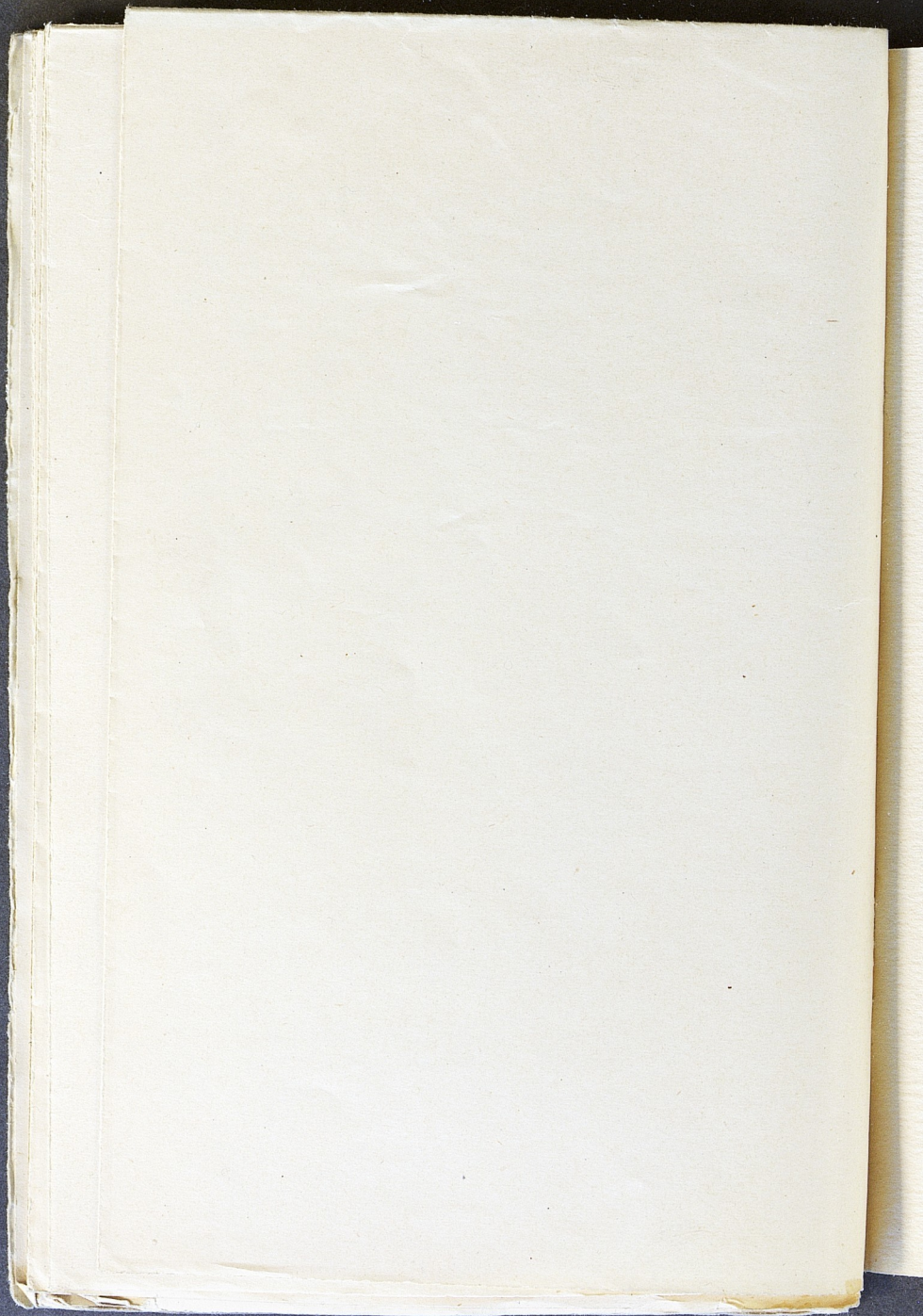
Jesus kände, då han såg skarorna omkring sig, och det står, att han varkunnade sig öfver dem. Deras lekamliga, för tillfället svåra nöd är dock icke så stor som det andliga mörker, i hvilket alla dessa befinna sig. De känna icke honom, som nu så hårdt tuktar, för att de måtte vända sina hjärtan till honom, och huru kunna de lära känna honom, utan att Herrens ord blir förkunnadt för dem. Gifve Herren af sin barmhärtighet arbetare i sin myckna skörd!

• En gemensam hjärtlig hälsning sändes eder härmed från oss alla genom eder syster i Kristus och arbetet för honom

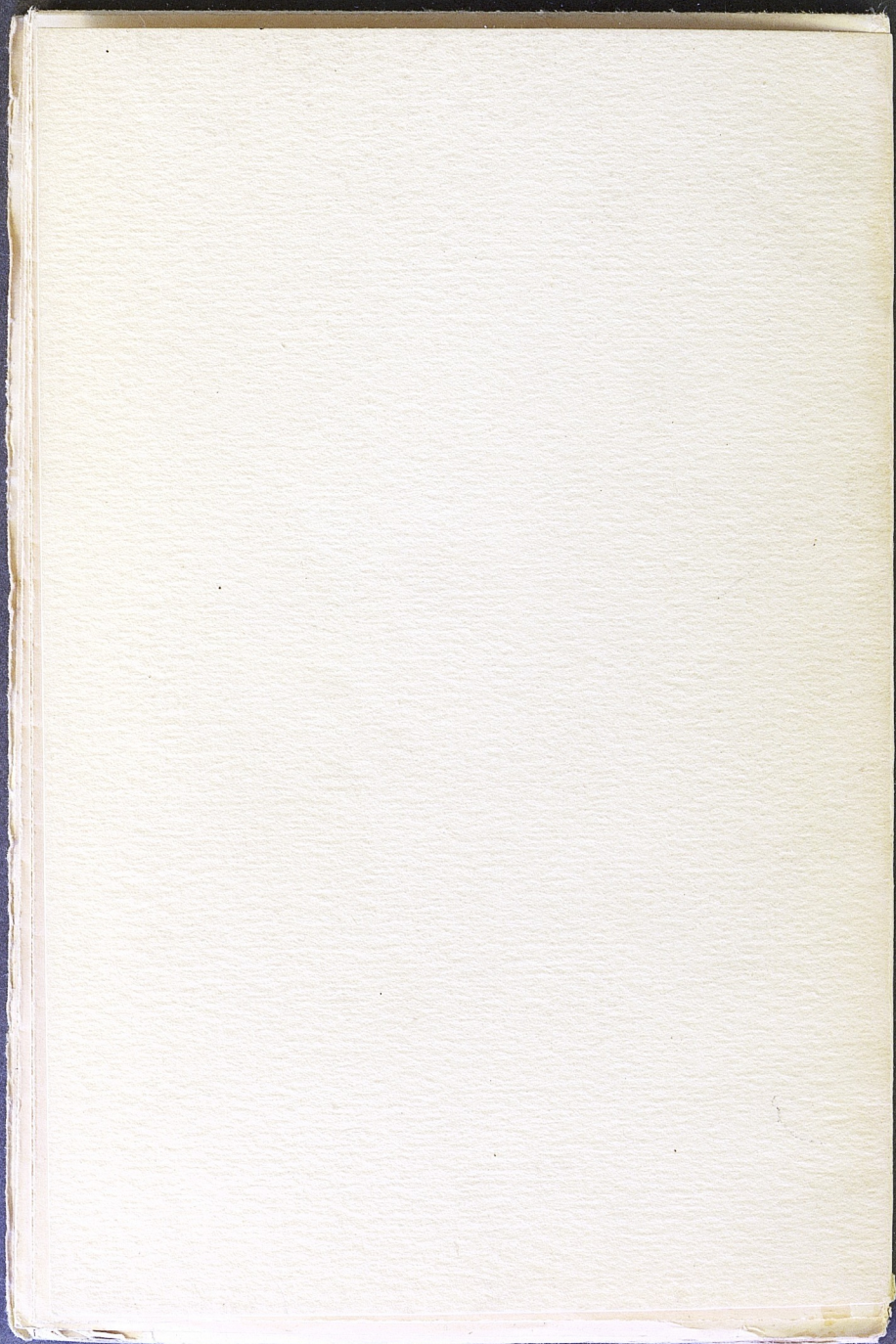
Lavinia Arén.

www.books2ebooks.eu